

KINH NGHIỆM TRỢ NIỆM LÚC CẬN TỬ

Lớp học Phật Pháp của Chùa Phật Pháp, Florida – Ngày 22.08.2024

Lý Ngọc Nga ghi chép bài Sư Giác Nguyên giảng

Thưa bà con đại chúng, theo đề nghị của cô Cẩm Hà và gia đình, thì ngay sau khi mà bác đi, thì mình có một loạt các pháp thoại, không phải để cho mình nghe không mà để hồi hướng công đức cho bác.

Một là mình trong cái hy vọng mong manh là bác ở nơi nào đó bác vẫn nghe được. Và cái thứ hai nữa là phần lớn ý nghĩa của bài giảng là nhắm đến người còn sống. Người không biết đạo thì mong là bài giảng, bài kinh, thời kinh cho người đã đi. Nhưng người biết Đạo thì phải hiểu rằng những bài giảng, những thời kinh trong lúc này là dành cho người còn lại nhiều hơn. Đó là cái chuyện mà chúng ta phải phải đồng ý với nhau như vậy.

Thưa bà con, đa phần Phật tử mình mắc cái lỗi lớn là khi nói đến chuyện hồi hướng, khi nói đến chuyện chia sẻ cái gì đó cho người khác là mình coi người khác là một cái object. Mình nhìn họ từ một cái nhìn objective. Cái đó không có nên. Bởi vì chúng ta phải nhớ rằng giữa mình và người khác là nó giống nhau y hệt.

Lúc bình sinh, thuở sinh tiền, khi còn sống, mình có lòng tùy hỷ, mình nghe nói tới Phật mình thấy vui, mình thấy người ta tu mình vui, mình thấy người ta hạnh phúc mình vui, thì cái người mà có cái tâm mà open-minded như vậy đó khi mất rồi thì mới dễ dàng là đón nhận phước báo hồi hướng. Còn cái người nào lúc còn sống, buổi sinh thời mà quá ít, quá ít cái lần tùy hỷ, không có tùy hỷ khi thấy người ta tu hành (có nghĩa là cái "Nhân lành"), không có tùy hỷ với cái "Nhân lành" của người ta, mà cũng không có tùy hỷ với cái "Quả lành" của người ta, tức là thấy người ta đẹp, người ta giàu, người ta giỏi, người ta hạnh phúc, an lạc, thì khi mình thiếu cái lòng tùy hỷ lúc còn sống, khi mà mình "đi" rồi đó, rất là khó nhận được phước hồi hướng. Rất là khó. Vô cùng khó. Vô cùng khó. Rất là khó. Vì sao?

Vì lúc mình còn mang thân người đó, Phật pháp sờ sờ đó, Chư Tăng sờ sờ đó, Bậc Đạo sờ sờ đó mà mình còn không tùy hỷ được, thì bây giờ mình ở một cảnh giới khác, trong một hình hài khác... Các vị phải đồng ý với tôi một chuyện nữa đó là khi mà chúng ta mang một cái hình hài khác, đó là một hình hài sương khói, sương khói, nó không phải là hình hài bằng xương thịt đấy, thì cái tâm trạng, cái cảm xúc, cái feeling, cái emotion của mình nó không giống như trước đây nữa. Không giống chắc chắn 1000%. Các vị tưởng tượng ngay bây giờ các vị là một làn khói cái suy nghĩ mình nó khác. Còn bây giờ, mình là một cá thể, một con người gì mà mấy chục kg vừa gân, xương, da, thịt, rồi tim gan, phổi thận, ruột già, ruột non, tùm lum hết – mấy chục kí nặng nề, thì cái tâm tình, cái

cảm xúc, suy tư nó khác. Nhớ nha! Nói gì là mai này ở trong một hình hài, một thân phận khác, thì khó lắm. Khó lắm.

Trong kinh nói rất rõ. Có những pháp môn tu hành mà chỉ khi mang thân nhân loại mình mới tu được. Thí dụ như là đề mục "Hơi Thở". Đây. Đề mục "Quán Thân Bất Tịnh", đề mục là "Quán Niệm Hải Cốt Tử Thi", như đề mục "Quán Niệm Bốn Oai Nghi (Đi – Đứng – Nằm – Ngồi)". Những đề mục như vậy đó, chỉ khi mang thân nhân loại chúng ta mới tu được. Chứ còn mang thân Chư Thiên, mang thân loài Phi Nhân khuất mặt, khuất mày làm sao mình tu? Như họ di chuyển bằng thân thông, họ nghĩ đến nơi nào đó, thì họ lập tức họ có mặt ở nơi đó, thì làm sao mà họ có cái chuyện mà tu tập "Bốn Oai Nghi", tu tập "Bất Tịnh (tóc, lông, móng, răng, da, thịt, gân, xương, tủy, thận, tim, gan, mật, đờm, mồ hôi, phần, nước tiểu)". Khó. Không phải khó, mà không được, phải không?

Cho nên là mình phải tận dụng thời gian mà mình còn mang thân người, phải tranh thủ những thời gian. Giống như trong kinh nói, có hai người đi tìm đồ, một người là đi tìm cái món đồ bị rớt trên mặt đất, thì họ có thể vừa nói chuyện, vừa huýt sáo, vừa ca hát, vừa đứng ngó mây trời, thong thả từ từ thò tay xuống để mà nhặt cái món đồ lên. Nhưng một người mà đang mò món đồ dưới nước là khác. Họ phải tập trung là toàn thời gian cho cái chuyện mò món đồ. Là vì sao? Là vì cái hơi thở của họ dưới nước nó không có nhiều. Thì mình cũng phải tu bằng cái tâm trạng của người ở dưới nước, tâm trạng người đang mò đồ ở dưới nước, phải không? Rồi.

Bây giờ mình quay lại cái chuyện mà hồi hướng. Thì tôi nói rồi, khi mình còn sống, mình thương Cha, thương Mẹ, thương chị, thương em, thương vợ, thương chồng, thương bè, thương bạn, thì mình phải nhắc họ làm sao mà phải có cái thói quen tùy hỷ với cái "Nhân lành" và "Quả lành của người khác.

- "Nhân lành" là thấy người ta biết tu mình vui.

- "Quả lành" là khi thấy người ta được cái gì sung sướng, đẹp đẽ, giàu có, gia đạo ổn định thì mình phải biết vui.

Bởi vì ngay khi mình còn sống mình không có khả năng tùy hỷ, thì mai tắt thở rồi đi vào một cảnh giới nào đó rất khó, rất khó mà tùy hỷ. Mà khi mình không tùy hỷ thì lấy cái gì mà mình nhận phước hồi hướng đây? Đây.

Cho nên trong bài giảng này, tôi đặc biệt nhấn mạnh chuyện đó. Cho nên kể từ bây giờ ai mà trong room này tánh hay ganh tỵ, cà nanh, tỵ hiềm, phải không? Thì phải bỏ bớt. Bởi vì phải nhớ mình bỏ cái tánh đó đó, không phải là cho người khác mà là cho mình. Ví dụ như trong kinh nói cái phút Cận Tử.

Hôm qua tôi thăm bác. Bác nói nhiều câu mà gia đình thờ ơ, mà chúng tôi để ý. Bác nhắc hai câu tiếng Mỹ. Bác nói là "One more, One more", là "thêm cái nữa", mà tôi không biết thêm đó là thêm cái gì vì lúc đó mình không biết bác thấy cái gì. Rồi bác nói "No more, no more", là "đừng có vậy nữa", mà không biết "đừng vậy nữa" là đừng cái

gì. Thì người sắp đi đó họ thấy những cái cảnh sau đây. Đó là ba cảnh: Nghiệp tướng, Nghiệp tượng và Thú tướng.

"Nghiệp tướng" có nghĩa là họ thấy lại những cái công việc mà họ từng làm trong cuộc đời mấy chục năm, họ thấy lại đó là "Nghiệp tướng".

Còn "Nghiệp tượng" thấy cái chi tiết. Thầy giáo thấy phấn trắng, bảng đen. Mấy bà tiểu thương thì thấy một rổ bạc cất, rồi thấy chanh, đường, mắm, muối, tiêu đường, ớt tồ gi đó. Còn thầy tu thấy chuông mõ, thấy kinh sách. Thí dụ như vậy. "Nghiệp tượng".

Còn cái thứ ba nó là thấy "Thú tướng". Đó là thấy được những dấu hiệu của cái chỗ mình sắp về. Đây. Thí dụ như là trong kinh nói:

- Khi mà sắp sanh vào cõi người trở lại, thì có thể là mình thấy cảnh phố xá, tiệc tùng, nam nữ, ông đi qua, bà đi lại. Đây. Thấy những cái sinh hoạt trong xã hội loài người.
- Còn khi sắp sanh cảnh giới loài ngựa quý, mình thấy những cái ao hồ, trèo trườn hoang vắng.
- Còn khi sắp sanh vào cảnh giới A Tu La thì mình thấy cảnh những bãi chiến trường, cảnh đâm chém, rồi máu me, vũ khí, tấn công, rồi hò hét, phe phái.
- Còn sắp sanh vào địa ngục thì mình thấy lửa cháy, thấy những cái chảo dầu sôi ùng ục, ùng ục, rồi thấy những cái cảnh mà la hét, máu chảy đầu rơi.
- Còn sắp sanh vào cõi Chư Thiên thì mình thấy những hoa viên, những cái park rất là đẹp, những cái hồ sen, những cái lầu đài, trời xanh, mây trắng, nắng vàng, mát lạnh và thơm ngát.

Thì nếu mình có tu, có học giáo lý, những khi mình thấy cảnh nào đi nữa mình cũng niệm có câu thôi: **"Tất cả là cảnh giả, rồi cái gì cũng là vô thường"**.

Đây. Nhớ nha. **"Cái gì cũng là giả; cái gì cũng vô thường"**.

Chỉ có Đức Phật. Chỉ có Chư Phật, chỉ có Chánh Pháp, chỉ có Thánh Tăng mới là tin được. Ngoài Chư Phật, Chánh Pháp và Thánh Tăng ra mình không có tin được cái gì hết. Phải không? Cứ nhớ như vậy.

Rồi mình thấy đi vào những cái đường hầm tăm tối, rồi cuối đường hầm xa xa có đốm ánh sáng. Mỹ nó kêu đó là near-death experience – Kinh Nghiệm Cận Tử. Nhớ cái đó. Nó rất là quan trọng. Thì lúc đó mình thấy cái bậy mình vẫn chuyển nó về cái tốt được.

Còn cái mà sợ nhất là lúc mình thấy cái này, cái kia, mình nổi giận. Thí dụ mình thấy người ta chửi bới, hay thấy cái cảnh mà ai đó mặt mày xanh, nanh đỏ mỏ, 3 đầu, 6 tay, 12 con mắt, đầu trâu mặt ngựa, rồi mình thấy mình sợ là không được. Còn mình giận là

không được. Hoặc là mình thấy cái cảnh tiệc tùng ăn uống, trai gái, nam nữ ca hát vui vẻ mà mình mê là không được. Tất cả là giả hết. Nên nhớ:

***Cái gì mình thấy sợ, thấy giận, thấy đam mê, thấy vui thú đều là giả hết.
Thấy cái gì mà liên hệ tới Tam Bảo là cái đó mới xài được.***

Nhớ nha. Nhớ cái đó quan trọng lắm lắm lắm luôn.

Mà đau đớn cách mấy thì cũng nhớ rằng:

Cái đau này là do duyên mà có, rồi cũng sẽ do duyên mà mất đi.

Nỗi sợ cũng vậy. Cũng niệm rằng:

Đây là nỗi sợ hãi, nỗi sợ nào cũng do các duyên mà có, rồi cũng do duyên mà mất đi.

Đây. Phải niệm liên tục như vậy. Lúc đó là không có thầy bà nào hết, lúc đó mình chỉ còn một chỗ nương là mình thôi.

Và tôi không có thời giờ làm việc với gia đình trước khi bác đi, tức là trước khi bác đi mình phải có buổi làm việc nhẹ với bác. Đó là khi mà Ba Má không nói được thì “Yes” có nghĩa là hai cái nháy mắt, “No” là một cái nháy mắt. Thí dụ như vậy.

Và khi mà Chư Tăng đang tụng kinh, thuyết pháp, thì buổi họp mặt nó dài hay ngắn thì Ba Má phải cho biết rằng bây giờ Ba Má muốn nghe pháp hay là muốn tụng kinh. Đây. Muốn ngắn hay là muốn dài? Đây. Rồi cái gì nữa? Là Ba Má muốn tụng tiếng Phạn hay là tiếng Việt. Đây. Ba Má muốn nghe giảng hay là muốn nghe tụng kinh. Đây.

Mình phải bàn trước. Còn đằng này mình cứ cầm đầu mình mua nào là sâm nhưng, nào là sâm, là yến, là này kia, thuốc bổ về mà mình không có cái kinh nghiệm nuôi bệnh. Đây. Không có kinh nghiệm nuôi bệnh. Thì bây giờ tôi nói với các vị trong gia đình của cô Cẩm Hà có chuyện buồn, còn những bà con nào trong room mà còn người thân lớn tuổi thì nên rút kinh nghiệm. Trong khi mình thương một đời không có bằng cái kinh nghiệm mà nuôi bệnh lúc Cận Tử.

Thì mỗi người có một cái chỗ tham khảo. Nếu mà các vị vào những phút cuối mà các vị tìm được một chỗ tham khảo nào vừa ý thì mình có thể nuôi bệnh tốt hơn. Còn đằng này các vị chỉ có thể tham khảo vị Y tá, Bác sĩ, thì họ chỉ giúp mình về mặt chuyên môn y dược, nhưng mà về mặt tâm linh, tinh thần, thì mình phải tham khảo với những thầy bạn mà họ có kinh nghiệm trong chuyện đó. Chứ còn mà mình không có kinh nghiệm trong chuyện đó thì mình đành lòng để Bồ Mẹ ra đi trong một cái tình trạng không có được thoải mái lắm. Thấy họ đau như vậy nhưng mà họ nghe được. Thấy họ tỉnh như vậy mà họ không còn hiểu được. Nó ghê như vậy. Thấy họ nhắm mắt nhưng mà đôi khi họ nghe được, hoặc là nhiều khi thấy họ mở mắt nhưng mà cái đầu của họ là trớt quớt rồi. Có, có, có trường hợp đó. Lúc đó là họ mở mắt họ nhìn mình nhưng mà thấy toàn là ảo

ảnh, thấy illusion. Chứ cái họ thấy không phải cảnh thật. Nhớ cái đó. Kinh nghiệm đó quan trọng lắm. Phải không?

Thì chuyện đã qua rồi, thì thôi nói gia đình thêm buồn, nhưng mình nhắc là **Kinh Nghiệm Trợ Niệm Lúc Cận Tử** rất là quan trọng. Và khi mà người thân đi rồi đó, cái việc mình làm cho họ thì chỉ có hai việc thôi là mình làm phước hồi hướng, làm phước cụ thể.

- Trai Tăng.
- Nghe kinh
- Thỉnh Pháp.
- Bồ thí.
- Ngồi thiền.

Đó là việc thứ nhất.

Việc thứ hai thì tôi đã nói một ngàn lần rồi. Không biết bà con mình có nhớ? Đó là chúng ta trả hiếu. Một là làm phước hồi hướng. Hai là trả hiếu. Nghe mắc cười không? Nghe rất là buồn cười đúng không? Trả hiếu bằng cách nào? Bồ Mẹ đi rồi trả hiếu bằng cách nào?

Có những cái cách trả hiếu mà chỉ có thể làm khi Bồ Mẹ còn sống. Đó là cách một. Thí dụ như chăm sóc về vật chất hay là hộ độ tinh thần. Cách hai là Bồ Mẹ từ trần rồi thì mình có cách hai để trả hiếu. Đó là phước hồi hướng. Nhưng mà cách ba là gì? Cách ba rất là quan trọng.

- 1- Cách một là chăm sóc lúc Cha Mẹ còn sống tinh thần và vật chất.
- 2- Cách hai là Cha Mẹ mất rồi làm phước hồi hướng, làm cái gì cũng hồi hướng hết. Nhặt chiếc lá, quét một mảnh sân, đốt thắp một cây hương, chưng một bình hoa, cúng một mâm trái đều hồi hướng hết. Đây. Đó là hồi hướng.
- 3- Cách thứ ba là cách quan trọng. Đó là tu tập cho tốt. Tu tập cho tốt trở thành một người tốt.

Đề chi? Đề Ba Má có được những người con tốt, đề việc mà Má mang thai ngày xưa đó là mang thai đúng. Đây. Tức là Ba Má chết rồi, chết 1 triệu năm rồi mình vẫn trả hiếu cách ba được. Tức là mình làm sao mà cái chuyện Má mang thai là mang thai đúng người. Cái chuyện mà Má chịu đau đớn là đau đớn đúng người, đúng việc. Cái chuyện mà Má nuôi một đứa 18 năm là Má nuôi đúng. Vì sao đúng? Là vì mình hiện giờ nè, mình là một người tốt, mình là một người có đạo tâm, có từ bi, có trí tuệ. Đây.

Cho nên bây giờ mình có 1 triệu tuổi mình vẫn trả hiếu bằng cách thứ ba. Mà cách thứ ba này nè là mình trả cho Ba Má mà mình lại là lợi ích cho mình mới ghê chứ. Đây. Mình làm sao mà để cho Ba Má, cái chuyện Ba Má đau đớn ngày xưa là xứng đáng. Còn mình mà tu hành không ra gì là cái việc Ba Má mang thai là tệ hơn để ra trứng vịt. Tệ hơn là để

ra trứng vịt. Đấy. Nhớ cái đó. Mình làm sao mà mình phải ngon lành hơn trứng vịt. Nhớ cái đó. Mình làm sao mà cái chuyện Ba Má hi sinh nó xứng đáng. Dầu Ba Má không còn nữa và Ba Má không biết luôn, không biết cũng không sao, miễn là mình luôn luôn nhớ, mình luôn tự nhủ lòng là con cố gắng để cho cái việc mà 9 tháng cưu mang của Má là xứng đáng. Cái việc mà Ba Má còng lưng cày bừa để nuôi tụi con là xứng đáng. Cái chuyện mà Ba Má phải khổ cực thâu đêm cày xới giữa chốn chợ đời là xứng đáng. Dù Ba Má không còn nữa thì báo hiếu thứ ba này là cái ghê nhất.

- 1- Cách một là chăm sóc khi mà ông bà còn sống, hai cụ còn sống.
- 2- Cách hai là họ làm phước hồi hưởng cho hai cụ.
- 3- Cách ba là mình trở thành một người tốt. Đặc biệt là trở thành một Phật tử tốt, một hành giả miên mật. Đấy. Đứa con mà càng ngon lành nhiều chừng nào thì Ba Má càng dữ dội chừng đó.

Thí dụ như hôm nay biết bao nhiêu người cảm ơn bà cụ thân sinh của Thiền Sư Nhất Hạnh, Thiền Sư Thanh Từ. Tại sao vậy? Vì họ mang ơn là nhờ hai bà mà Phật Giáo Việt Nam đã có được hai vị Thiền Sư phải nói là xuất sắc. Hai vị này đã giúp đỡ cho hàng triệu người trên thế giới, tự nhiên cái là người ta, những người nào biết chuyện và biết điều, tự nhiên họ cảm ơn hai cụ. Và bản thân tôi cũng vậy. Thí dụ như trong đời tôi, tôi quý Ôn Tuệ Sỹ bên Bắc Truyền, quý Hòa Thượng Tịnh Sự - Bốn Sư của tôi, quý Hòa Thượng Hộ Giác là Bốn Sư của tôi, thì khi tôi quý Sư Cậu của tôi... Đấy. Khi tôi quý mấy vị đó, tự nhiên tôi phải nghĩ đến nguồn cội, nguồn gốc của hai vị đó, của bốn vị đó. Tôi nói: "Trời ơi, mấy cụ ngày xưa mà lỗ trực trặc cái gì đó là làm sao mà đời tôi biết đến mấy vị này. Hay quá! Hay quá! Nhờ mấy cụ mà thế giới có được mấy cụ đó, và mình được ân triêm lợi lạc". Đấy. Thấy không? Thấy chưa? Thấy chưa? Mà trong khi mấy cụ mà tôi vừa kể là đi sạch hết rồi. Là Sư Cậu tôi, rồi Hòa Thượng Tịnh Sự, Hòa Thượng Hộ Giác, Hòa Thượng Minh Châu, Hòa Thượng Tuệ Sỹ, rồi đi sạch hết. Nhưng mà nhắc đến mấy vị đó là đương nhiên tôi mặc nhiên, cố nhiên, và dĩ nhiên tôi phải nhớ đến cái nguồn cội nào mà các vị từ đó đi ra. Nhớ. Phải không? Và mình cũng thầm cảm ơn những miền đất nào, những bàn tay nào đã cưu mang, đã vun xới, đã hỗ trợ để các vị đó trụ được trong cái cõi đời này trong mấy chục năm trời. Hạt cơm nào, giọt nước nào, đám mây trời nào đã che nắng cho những con người nhân cách vĩ đại đó để mà hôm nay Phật tử Việt Nam được ân triêm lợi lạc. Chưa hết.

Xa nhất và cao nhất, Đức Phật. Ngài đi lâu lắm rồi, đi xa lắm rồi, mà hôm nay trên mảnh đất Ấn Độ khô cằn đói nghèo khốc liệt đó, hàng triệu người Phật tử trên toàn cầu. trong đó có Việt Nam, năm nào cũng đổ về đó để hành hương, để mà thâm tạ mảnh đất đã che chở và đã cưu mang cho con người nhân cách vĩ đại đó, đã che chở cho Tăng Đoàn vĩ đại đó gồm cả Ngài Xá Lợi Phất, Ngài Mục Kiền Liên, A Nan, Ca Diếp. Về mà lạy từng mét đất vuông ở đó. Không biết cái giếng nước nào mà lại cung cấp nguồn nước sạch cho các vị đó uống, cái cội cây nào đã che mát cho các Ngài ngày xưa có thể không còn nữa, mà thương lắm, thương lắm luôn! Thương lắm! Ở nhà tôi, Am Mây, có một cái chậu

Scotland. Tôi thờ bốn phần đất ở bốn đất Động Tâm, vào ra lau bụi, thấp hương, chung hoa. Thương lắm! Trên những mảnh đất ngày xưa từng dấu chân Hiền Thánh in trên đó. Hôm nay nói tới chữ Hiếu, mình nói về Phật, nói về Tam Bảo. Tôi nói hoài về Vu Lan.

***Cốt lõi của Vu Lan là hiếu đạo,
mà cốt lõi hiếu đạo là lòng Tri Ân,
mà cốt lõi của lòng Tri ân là gì?
Là cái nhận thức rằng tất cả chúng sinh đều là Cha Mẹ, là quyến thuộc.***

Chứ nếu Tri Ân mà thiếu nhận thức này thì khó lắm. Tri ân mà cao nhất, rộng nhất, tốt nhất chính là cái nhận thức rằng:

“Tất cả chúng sinh đều là đối tượng để cho chúng ta yêu thương”.

Và tất cả chúng sinh trong đời chỉ hai hạng thôi.

- 1- Người xấu là đáng thương
- 2- Người lành là dễ thương.

Không có hạng thứ ba. Tuyệt đối không có hạng thứ ba. Xấu, thấy ghét, là hạng "đáng thương". Mà đáng kính, đáng quý, đáng thương, dễ mến, đó là cái hạng "dễ thương". Chỉ có đáng thương và dễ thương thôi. Trong nhận thức đó chúng ta coi muôn loài chúng sinh, đều là thân quyến, đều là Cha Mẹ ba đời. Và trong cái tâm tình trong nhận thức đó, ai cũng tốt hết. Và khi mình tốt với từng cá nhân có nghĩa là mình đang trả hiếu một cách tận tụy, tận tụy đối với Cha Mẹ mười đời.

Đừng có nói là "Thất Thế Phụ Mẫu – Cứu Huyền Thất Tổ". Sai rồi. Không có thất thế phụ mẫu, không có cứu huyền thất tổ, mà là vô lượng kiếp đời tái sinh. Bao nhiêu cái hình hài, nào là Cha, là Mẹ đã cru mang mình. Tất cả chúng sinh đó đều đáng để mình đối xử tốt, mà họ bây giờ ở đâu? Họ chính là những người mình gặp mỗi ngày. Kể cả những người mình ghét và không ưa và kể cả những người không ưa và vẫn ghét mình thấy đều là quyến thuộc nhiều đời hết.

Hôm đó ở Orlando, cách đây hai tuần tôi có nói, tôi giận ai lắm lắm lắm lắm, tôi chỉ nghĩ một chuyện thôi, nếu bây giờ mà tôi chun vào làm con của họ, thì họ dám chết cho tôi. Chẳng qua là vì tội nghiệp của Luân Hồi, cái bóng tối Vô Minh che khuất ân tình cũ. Bền bờ cũ không còn trong tâm khảm mình nữa. Trí nhớ bị nhạt nhòa. Chúng ta lãng quên tình xưa. Đó là chúng ta chỉ biết có bây giờ thôi. Chúng ta giả định mình 50 tuổi, thì 50 năm trước, mình có Cha Mẹ khác. Và nếu mà sống được 50 năm nữa, thì 51 năm sau mình có Cha Mẹ khác. Vậy mà mình chỉ biết đau lòng cho Cha Mẹ kiếp này thôi, thì có nên không?

OK. Tôi mệt. Giảng nhiều đó thôi. Chúc các vị một ngày vui.